

UPA 2017/105
Nuuk, 20.04.2017
Debora Kleist

Forespørgselsdebat om, hvilke muligheder er der for at lette vilkårene for forældre til handicappede børn, som er anbragt i en institution uden for forældrenes hjemby?

(Medlem af Inatsisartut Laura Táunâjik, Siumut)

Med tak til Laura Taunajiks, Siumut, forespørgselsdebat har vi følgende bemærkninger.

Inuit Ataqatigiit finder det yderst vigtigt, at vi arbejder for at lette og forbedre vor handicappede medborgeres levevilkår samt beskyttelse af deres rettigheder. Heri er det centralt at man fortsæt informere om de handicappedes rettigheder samt forbedring af deres muligheder i dagligdagen.

Vi kan let forestille os at forældre til børn med handicap til tider kan føle sig sidestillet, mangle aflastning eller hjælpeløs.

Det er derfor vigtigt at informere, instruere og yde støtte fra kommunerne til de enkelte forældre til børn med handicap og ikke mindst at inddrage familierne og foreningslivet i udvikling af mulighederne for den enkelte handicappede og for forældrene. Vi mener disse er yders vigtige at skulle inddrage alle i den enkelte barns udvikling.

Vi ved at alle forældre ønsker at være en del af deres handicappede barns dagligdag. Mange forældre til handicappede har måttet flytte fra hjembyen til anden by for at kunne bibringe hjælp og ekspertise til deres handicappede barns dagligdag. I disse tilfælde er det yderst vigtigt at forældrene har sikret sig bolig og job.

Derudover er der forældre som grundet manglende muligheder ikke har kunnet flytte med deres barn til den by hvor den handicappede barn kan få den nødvendige og rette hjælp i dagligdagen. Dertil er der forældre som ikke vil separeres fra deres barn, men forinden ikke har fundet sig bolig eller job. Og når disse flytter med til de centre som yder rette hjælp til børn med handicap, har de det svært at skulle integreres i lokalsamfundet. Disse forældre mister tryk og den støtte og opbakning man kan finde blandt familien i deres hjemby. Disse er centrale budskaber i den forespørgselsdebat, debatstilleren ønsker at finde hjælp til. For netop for denne gruppe af forældre er det nemlig meget svært at finde hjælp fra kommunerne.

For uanset hvordan forældrene vælger for at sikre sig muligheden for at være sammen med deres barn med handicap, er det nemlig fuldstændig deres eget ansvar.

Vi ved i dag at folk med handicap der er anbragt eller bor et andet sted end deres hjemby kan to gange årligt ansøge til de offentlige om dækning af rejsen for at besøge deres familie og deres nærmeste. Det er også muligt for folk med handicap's familie og nærmeste at søge om at få betalt rejsen hvis de vil besøge vedkommende.

Det vil uden tvivl gavne folk med handicap og deres familie ved etablering af en handikaptalsmand i fremtiden, når deres vilkår bliver undersøgt. Undersøgelsen vil så afdække muligheden for at forældrene til børn med handicap kan flytte sammen med deres barn og hvilke økonomiske konsekvenser vil have ved at familien kan få betalt deres ferie til deres hjemby.

Et af mulighederne er når den kommende landsdækkende handicapcenter som bliver åbnet til efteråret, den bliver et videntcenter om hjælp og støtte for folk med handicap.

Er det mon ikke tid at handicapforeninger samles og danner et forbund? Er det noget man kan forestille sig i fremtiden? Dette kunne være en måde at etablere et fond på, hvor familien til folk med handicap kunne søge.

Det skal også nævnes at Naalakkersuisoq i sit svar siger at målsætningen for døgninstitutionerne som fremkommer i begrundelsen at de er forpligtet til at have kontakt til forældrene. I dag er der kontakt til forældrene ved hjælp af dagens teknologi.

God debat